

Marita G. Schmitz

Привлекателността на „ТЪМНИЯ“ близък

Приказката за моята близначка душа -
истинската история -

Привлекателността на „тъмния“ близък

Беше... малко след 19-ия ми рожден ден – след като се разделих с първия си приятел, с когото всъщност планирах да се нанесе – се изнесох от къщата на родителите си в първия си апартамент. Искях да бъда независима и да живея близо до работното си място. Преди всичко, категорично отказах да давам на родителите си пари за квартирата и храната ми. Защото това щях да правя отсега нататък.

Няколко седмици преди да се изнеса, един приятел ми разказа за един вид конферентен разговор в нашия град – където много хора можеха да говорят помежду си едновременно. Трябваше да го пробвам.

Беше забавно – всички се надсмиваха. След това трябваше да измисля прякор, защото никой не искаше да използва истинското си име. Повечето хора имаха имена на животни или имена на филмови герои.

Беше много забавно и говорихме, че искаме да се срещнем заедно някой път.

Имаше няколко телефонни номера, на които можеше да се обадиш – и наистина, започнаха да се формират истински групи, които се срещаха редовно. Уговорихме си място за среща, за което повечето хора се съгласиха, и след това се срещнахме. Първата среща беше малка – може би 10-15 души на различна възраст.

Преди да отида на първата среща, забелязах много приятелски глас, който викаше името ми. На срещата се установи незабавна връзка – всички се разбирахме много добре. Беше забавно събиране. Сега, освен имената и многото гласове, можеше да се видят и хората. Разбира се, някои от тях бяха доста различни от това, което си бяхте представяли. Беше много забавно и всички се забавлявахме.

След това се срещахме по-често; понякога за да ходим на кънки на лед, понякога просто за

да пийнем и да си поговорим – обикновено на обичайно място за срещи (бистро/кафене).

Ето го – отново и отново – този един глас, който сега също продължаваше да вика името ми – но сега знаех на кого принадлежи. И аз се присъединих и извиках и неговото име.

Наистина се харесвахме. Както казах, аз бях само на 19, а той вече на 25. Не бях съвсем сигурна какво да мисля за него. Бяхме нещо като приятели; и току-що бях скъсала с първия си приятел, с когото бяхме заедно почти две години. Както описах по-горе, току-що се бях изнесла и исках да се наслаждавам на живота - да ходя на танци и да се срещам с хора. Мислех за всичко, но не и за това да започна сериозна връзка веднага. Бяхме много предпазливи един с друг.

Забелязах обаче, че той наистина е очарован от моя темперамент и жажда за живот. И аз бях привлечена от приключенията.

Така че от време на време се вземахме един друг от вкъщи, за да отидем заедно на място за среща, или се возехме един друг до вкъщи.

По някаква причина той никога не направи нищо.

Беше някак странно с него. Веднъж, по време на събиране, го прегърнах през рамото... Но той не отговори.

Ами, казах си: „Да, ние сме просто приятели и всичко е наред.“

Но тогава в мен изплуваха чувства – като че ли не бях достатъчно добра, че нямах толкова добра работа като него. Чувствах се много момчешка и приятелска. Може би не беше неговият тип жена – или не достатъчно женствена.

По това време не се замислях защо сме толкова близки. Да чувам гласа му по телефона винаги беше много магично – абсолютно завладяващо.

Ходях на мястото на срещата тук-там, където ми се искаше или на заниманията, които ми харесваха.

По това време си бях намерила и приятелка там. Често ходех на танци с нея през уикендите – понякога на танцов клуб, понякога на дискотека. Понякога идваше и той.

Срещите станаха по-редки и прекарвах повече време с приятелката си.

Понякога през уикендите шофирахме до нея или до дома на родителите ми и ходехме на дискотека там.

Събиранията продължиха известно време и непрекъснато се засичахме тук-там.

Някой му беше казал, че имам ново гадже и оттогава нататък се виждахме само случайно. Никога нямаше възможност да проведа личен/частен разговор с него - винаги имаше други хора наоколо.

След това отидох на друго място за срещи с различен телефонен номер. И наистина,

срещнах го там. Когато го видях, всичко, което можех да кажа, беше: „О, пак си ти!“ Да, всъщност бях малко обидена, защото той на практика ме игнорираше. Нямах представа, че си мисли, че имам ново гадже. Беше погълнат от много интимен разговор с друга млада жена.

Е, предполагам, че все пак ревнувах малко.

Разбрах, че е забелязал това едва наскоро - от последния ни контакт.

Той и аз - ние рядко се засичахме вече. Беше минало доста време - поне 2-3 години - когато се срещнахме случайно, докато пазарувахме по време на обедната си почивка.

Беше странно – по същество просто си поприказвахме, обсъждайки къде работят и живеят другите.

Но мисля, че заекнах малко. Не знам. Бях невероятно щастлива да го видя отново. Тъй като имахме само кратка обедна почивка и двамата отидохме да пазаруваме, се разделихме доста бързо – без да си разменим телефонни номера. По това време той живееше в друга част на града, а аз вече се бях преместила в провинцията, за да бъда с ново гадже. През цялото време работех в града.

Някак си срещата не ме оставяше на мира. Продължавах да мисля за това отново и отново. Продължавах да виждам лицето му – начина, по който ми се усмихва. Просто не ме пускаше – беше като магнит. Какво беше това?

Мисля, че около година по-късно си помислих, че искам да го видя отново – въпреки че все още бях в онази друга връзка.

Но някак си бях изкушена да го видя отново. Да видя дали има нещо повече там. Бях любопитна и непрекъснато си представях усмихнатото му лице в съзнанието. Колко щастлив беше да ме види отново. Хм, наистина

исках да разбера дали има нещо между нас – дали има нещо повече от просто приятелство.

Но как трябваше да направя това? Не можех точно да кажа на настоящия си приятел: „Просто излизам да посетя стар приятел от едно време...“

Но все пак се възползвах от възможността и отидох до там един уикенд – 45 минути път с кола – когато приятелят ми не беше вкъщи.

Влязох в апартамента му и той ме разведе. „Хубав апартамент“, казах. И тогава – абсолютно трябваше да знам – как ще реагира?

Целунах го по устните. Но всичко, което видях в очите му, беше страх. Той ме попита дали искам да остана, но не можех да разбера страха в очите му и в същото време се страхувах – че вече са ме разкрили у дома, че може би вече им липсвам и че ще си навлека проблеми, ако остана още време. Освен това, познатото чувство се промъкна отново: можеше ли наистина да е сериозен? Дали изобщо бях

достатъчно добра за него, достатъчно женствена и достатъчно привлекателна? Същото чувство, което изпитвах преди, ме заля отново.

Бързо се сбогувах. Върнах се в колата си и потеглих към вкъщи.

Казах си: „Не, предполагам, че все пак няма нищо там и това е всичко.“

По-късно, няколко дни или седмици по-късно – не си спомням точно сега – му написах писмо. Първо написах обратния си адрес върху него, след което го задрасках. Изпратих го. Това беше всичко.

Около две години по-късно се омъжих за приятеля си по това време – но не можех наистина да го избия от главата си. Продължавах да мисля за това и да мечтая какво щеше да се случи, ако бях останала. Е, предполагам, че никога няма да разбера, помислих си.

Ами, бях с приятеля си по това време само седем години (включително сватбата). После той ми изневери. Изнесох се. Разведохме се.

След това се опитах да го намеря отново (приятният ми телефонен глас). Но нямах актуален телефонен номер – и той дори вече не живееше там. Е, но намерих телефонния номер на родителите му в телефонния указател.

Замислих се за момент – после го направих. Обадох се на родителите му.

Майка му отговори. Попитах за него и дали може да ми даде телефонния му номер. Но тя каза: „Сега е с много ревнива приятелка.“ И не трябваше да се опитвам да се свързвам с него. Поради тази причина не получих телефонния му номер.

Не помня точно сега, но мисля, че оставих телефонния си номер, за да може да се свърже с мен.

Е, какъв срам. Бих искала да поговоря с него за тогава и как непрекъснато мисля за него. Просто исках да знам как е и дали се чувства по същия начин, както аз.

За съжаление, търсенето ми беше неуспешно.

Интернет?! - Да, ако такова нещо беше съществувало тогава, може би щях да го намеря.

За съжаление, не го срещнах случайно и не знаех къде работи сега, защото компанията, в която работеше преди, вече не съществуваше.

Значи това беше! „Е, трябва да е щастлив“, казах си.

После, около две години по-късно, срещнах ново гадже. Заживяхме заедно след около година, оженихме се и останахме заедно около десет години.